

Leva lite mer vind för våg

JAG UNDRAR HUR MÅNGA tusen ögonblicksbilder som far igenom ens huvud under en vanlig dag? Och så händer det plötsligt att någon av dem fastnar, som en tatuering på näthinnan. Detta vare sig man vill det eller inte. Det hände mig för ett par veckor sedan. Jag läste en morgon om de tidiga keltiska vandringsmunkar som någonstans under tidsperioden 500 till 1000 e.Kr spreds ut – som flaskpost ungefär – från området kring Irländska sjön och ut över den europeiska kontinenten och hela det nordatlantiska området. Somliga av dem – de djärvas – te sägs det ofta – satte sig självmant i egentillverkade små båtar av djurhudar och gav sig i väg. Som om det inte vore våghalsigt nog valde de att göra det utan roder, utan segel och utan åror. De var väl förtrogna med havets närmast ursinniga kraft, ändå sköt de ut sina ranka båtar och lät vindar och strömmar föra dem mot det okända. Hur länge de drev omkring är oklart. Säkert skiftade det, och hur många som aldrig mer kom i land framgår inte. Men det vet man, att där de som överlevde landsteg började de en missionsverksamhet som vanligtvis ledde till att det grundlades kloster. Med sig hade de sin tro, en andlighet där allt hör ihop, en känsla för naturen och inte minst ett öga för skönheten.

Djärvt? Absolut, men jag är ändå inte helt säker på att det

bara var mod som fick dem att sätta sig i båtarna, snarare något slags tillit. Ett förtroende för livet som visade sig i en akt av överlåtelse till dess förmåga att föra dem dit de skulle. Deras färd, vind för våg, kan låta både dumdristig och oansvarig, men ställd mot vår samtids upptagenhet av mål och målbilder är det ett nog så viktigt bidrag. »Man måste veta vart man ska om man ska ha en chans att komma dit« är en spridd tes. Men är det verkligen så? Säkert är tydliga mål vägen framåt för många, men absolut inte för alla. Det finns fler sätt att se på hur en livsväg tar gestalt. Ett av dem är idén om att vi inte är dömda till att helt och hållet uppfinna vår väg själva. Vi kan också bli förda. I det ligger en befrielse och en vila. I ett sådant tänkande blir vårt uppdrag ett annat: Att ta det sammanhang vi hamnar i på allvar, bli ett med det, älska det och kanske få upptäcka att det var hit vi längtat utan att veta om det. Jag tror att det är så med mycket. Att man måste komma dit för att veta att man saknat det. Hur ska man annars veta?

Det kan verka riskfyllt och ansvarslost att kasta loss så. Men det är också riskfyllt att göra sig själv till högsta auktoritet i allt. Det är ett tungt ansvar att ha på sina axlar.

När jag tänker tillbaka på mitt eget liv så ser jag att det är när jag lagt mitt liv i Guds hand, så som munkarna lade sina i skinnbåtarna, släppt årorna av kontroll och färdats lite mer vind för våg som jag kommit närmast min längtan. Det är då jag upptäckt att Guds hand verkligen inte är det sämsta rodret i livet. Att tilliten vet vart den för oss.